

Η ΑΡΧΑΙΟΚΑΠΗΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΣ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΤΥΜΒΩΡΥΧΟΥ

Οι χωρίκει πού ληστεύουν τεύς σφράξιες τάφους. Τό θυματούργο τριέλι. Η μέθοδός τους. Ο Κερινής Πανχώνης Κεφάλας και ή δραματική ιστορία του. Μία νύχτα γεράπτη γεγονότα. Η σαρκοφάγος και εί θησαυροί της. Τέ φάντασμα μέ τα φωσφορίζεντα μάτια. Παρά λίγο ικραμιέλα! Η Ελληνική γη γεμάτη χρυσά νομίσματα. Τά σύρηματα του Λάιμπρου Περφύρου σταν Πειραική, ιτλ.

ΙΝΕ άδινατα νύ φαντασθή κανεὶς πόσα κειμήλια ἀνακαλύπτοντα και πόσα φρυγανέντων από την Ἑλλάδα. Στοὺς ὄρχαλολιγοὺς τόπους, δῆλο σχεδὸν οἱ χωριζοὶ, εἶναι ἀρχαιωτάτοι, και πολὺ Αἴθνητοι—έπιπτοι ἀρχαιωτάτοις και ἄλλοι—σηγαλλάσσονται και περδούσκοπον μαζὸν τους, αποτελοῦντες διάφορες ματακίες ἐπιταγών η καλύπτει σημαντικό.

μεταξύ των οποίων η πλειονότητα.
Υπάρχουν ανθρώποι και μάλιστα όχι λίγοι, που
βρίσκουν ενδυνάμωτα τους ἄρχαιον τάφους, μέσα
σε βάθος δύο και τριών και τεσσάρων μέτρων, κά-
τιο ἀπό την ἐπιφάνεια των ἐδάφων, χωρίς να σκά-
ψουν καθόλου. Το μόνο που δύο, οι μόνοι τους ἐρ-
γαλείο, είνεν ἔτριβέλι, ἔνα παρείχαντο μονχό, ψηφρό, οδερένιο τριβέ-
λι, σαν τα γυανωτάνια τῶν ιδανικών. Τὸ ἐργάλειο των αὐτὸν τὸ βι-
τσίουν στὶ γῆ, καὶ διαν ἡ μητρὶ τοῦ ἀκουσμήτοι εἴκαναν στὴν ἐπιτίμια
πλάκα, τὸ καταλαβανοῦν ἀμέσως ἀπό τὸν γῆν. Τότε τραβούν εἴκανον τό-
τριβέλι, βάζονται σημάδια, ξανάρχουν τῇ νύχτᾳ. Ανοίγουν τὸν τάπο καὶ
παρανούν ὅτι βοϊδοί μέρα.

Τέτοιο είδη τιμωρουχίας είναι ἄπειρο καὶ γίνονται συχνά σὲ δῆλη τήν Ελλάδα. Στὴν Κύρινθο, στὸ Ἀργος, στὴ Σαμόνα, στὴν Τανάγρα, στὴ Βοιωτία, χιλιάδες τάφοι ἔχουν ληστεῖν μὲν τὶ βοήθεια τον σατανὸν αἴτων τραπανοῦ. Μέσα ἀπὸ τοὺς ἀρχαῖοὺς τάφους ἔχουν κλαπῆ πολιτικῶτας κειμέλα, ἀξίας πολλῶν ἐκαπιουμιών. Πιο ὅμως ἀ- πὸ τοὺς θηραπεῖας αἴτων κατατέφενταν ἀπὸ τὴν ἀμάθεια τῶν ιμ-
βωρυχῶν καὶ ἀπὸ τὴν βιασόντη τους.

Οταν μάσακρη ένας άχρωμος τάφος, πρέπει όλα τ' αντικείμενα ποιώ βρίσκονται μέσα νά μήν αγγίζουνται, γιατί μόλις κανείς τ' αγγίζει, αναλύνεται σε σπάνι. Είτε τα κοκάλια του νεκρού, είτε χρωφύρι ή άσημη ή πήμινα άγγεια, πρέπει νά μείνουν στὸν τόπο τους άπειρα, έλευθερα στὴν έπιδεια τῆς ἀποκάλυψας, τούλαχιστον 6 ώρες; Πατά μανάχα έτοις φημίνωντας πάλι καὶ Σαναγίνωντα στερεά, πήσιν, Οι περισσότεροι δύμως χωρίσκοι, μόλις τὰ ίδον, χριμούν την τ' ἀράπεισον και τὰ κατωτέρεφναν. Πόσα ἐπίστις ώρια καλλιτεγνήματα τῆς πάχωστης τοῦ ἔκουμπαταστηκαν ἀπὸ τοὺς ἀγχωστάπλους, για νά πουλήσουν ὡς ζυνθάφι στοὺς κυνηγούς! Πόσες ἐνεύρησες πλάκες ἐξορμητικούθησαν γιά θεμέλια χωριάτικων σπιτιών!

Η λιποτείας τῶν ἀρχῶν τάφου γένεται συνήθεις τὸν χαράματα. Καὶ νῦν γιατὶ; Οἱ ἀρχωπάτηροι, τρέβελλοντας, ἀναζαύεισθον τοὺς τάφους τὸ ἀπόγευμα. Τοὺς σημαδεῖν ταὶ μόλις νικηθέοι ερχονται καὶ τοὺς σπάσοντες γρηγορα, βάζοντας γνωστὸν καρπούλια, γάρ νὰ μήν εἴθονται ἄλλοι καὶ τοὺς ἡπτήσοντες μοιραῖσα ἢ τοὺς καταγγεύειντες στάτη ἀρχάς. Τα χαράματα τέλος πάροντες τα εἰνόματα.

Στά 1906 συνέβη στήν Κύρινθο ένα δραματικό γεγονός. "Ένας χωρίς άρχοντας πάτερας, ονόματι Παπαγιώτης Κεφαλάς, με δυο όλλοντος Κορινθίους, άνεψιλανε με τό τιθινό τον ήναν άρχαιο άπερο, κοντά στά έρειπα της άρχαιας πόλεως, κατέστη από τό γρασσίδι. Η σωρόφαγός του πολεύτης και ποινή μεγάλη. Ήταν ανάπτι σε κάποια έπισημη σκοληγεία της άρχαιας Κορίνθου. "Οπας ο Κεφαλάς καί ο δύο συνταῦτοι που έπιστημα τη μαρμάρινη πλάκα, είδαν μέσα κειμήλια όπι μόνον άργειανογκής, άπλω καὶ ίμεντης ἄλιτα. "Αλλ' ο Κεφαλάς έκ πείδας θερέει στην έπειρο την ίδια τραβήγλανα μάστον από τον τάφο, γιατί καὶ κατέφεραν σε σύρην άποιν τοις οὐρανοῖς πεταῖναι. Τότε

τεφθέαν σε οσονά, οπος τον είχε συμβού λάλωτε.
Αργότερα λοιπόν τὸ ἐστομακοῦ τοῦ τάπτου ἐκτείνειμο στὴν ἐπίδραση
τῆς ἀπωσφαίρους καὶ ἔψηναν, γὰρ νὰ ξανάψουν τὰ χρωμάτα. Ο Κε-
φαλῆς ἐπήγειρε σπίτι τον, ἐπεις νὰ ησηκώσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπίσην
Φοβότανε διτὶ ο διὸ ἀλλοὶ μὲν ἐπήγειραν προκαὶ νὰ ληστεψον τὸν τά-
φο. Τέλος, ἀπέφασαν νὰ τάπῃ αὐτὸς καὶ νὰ τοὺς προλάβῃ, πρὶν ξημε-
ώσειν αἱ σκόνει. Ἐνῶ νομὸς ἐπέτριψει τὸ στόχημα αὐτὸς, μέσα στην οιστρι-
καὶ στὸ σκοτιάδι, ἡ καρδιὴ τον ζτυπούσε ξορπαὶ αὖτις τὴν συγκρήτην καὶ

τὸ δρόμον μὴ τὸν ἀπτυγάνθη κανέναν περιποιεῖς ἀγωγάσας.
Ἐπειδὲ στὸν τάρο, ἔχον τὸ γέρον τὸ μέσον, μιὰ οὔσανα δύνην
ἀντίτησεν ἀπὸ τὸν τάρο καὶ ἐνα περιοιδικῷ φάντασμα μὲ μεγάλα φωσφό-
ροντα μάτια ψωμάτει καὶ κτήνης στὸ στήθον, στὸ λαιμὸν καὶ γρεβε-
πόδωσπον του!... Οἱ Κέραταις ἀηδόνει μιὰ νηγαλία κραυγάντει καὶ γκρεμί-

τηκε ἀναισθῆτος μέσα σε

Μιὰ μεγάλη κοινωνία τῶν νειτρικῶν ἔστιπέν — τὰ ἀταίσχα

ποινή τοῦ δέλεθρον καὶ τοῦ θρίγον — τραβηγμένο, δύος εἶναι φυσικό της, ἀπὸ τὴν μωρόποιη τοῦ νεοσκαμψένου χώματος, εἰχε φυλλάσι μέσα στὸν τάφο καὶ διαν εἶδε τὸν τυμβούριο να συζήνε πάνω, τοῦθι μῆκε καὶ ὅπως τοῦ νά φύγη.. "Η κουνουπάρια, φεύγοντας ἔπι τομαγμένη, χιτίστε κατάπτην τὸν Κεφάλια, δὸς διοῖς, μήδε σηνάτα νά ἔξηγητο τὸ φωνόνευμόν, δειπολάμων, δύος δὲν σχέδον οἱ ψυχοί, ἔνομας δὲ ήταν βρυσόλακας, ἔχωτας τὰ αἰθοῖταις τοῦ καὶ γχεμπτήρες μέσου στὸν τάφο, δύον κτύπησε ἀσηπημα. "Η ἀπὸ τὴν ἀράτηη μάυροραγία ή καὶ γιατὶ ήταν ἡ μάυρωμένος καὶ καρδιάς, δὲ Παναγώνιτης Κεφαλίας ἔμεινε νεαρός. Το πούλι τῆς Ἀθηνᾶς εἶχε ἐδύνθητο.

«Οστις λάκκον ἄλλου σκάπτε, ἔαυτον πολλάκις θάπτει», λέει μια ἀρχαία παροιμία. Στήν περίστωσι αὐτή θὰ μπυρούσαμε νὰ ποψίμε **ἄνασκάπτει**.

'Αλλ' ή δραματική αύτη ιστορία είχε και συνέχεια, σχεδὸν μυθιστορηματική : Οι δύο ἄλλοι συνετάροι της τιμωρώντας είχαν κάνει τὴν ίδια σκέψη μὲ τὸν Κεφάλα. 'Ο ένας είπε στὸν ἄλλο, τὴν ίδια νύχτα :

— "Αν πάει τώρα ό Παναγής και πάρει κρυφά τ' ἀρχαῖα ;

—Ἐτεί λέων καὶ γύνα; Νά τὸν προλάβουμε ...
Σεινήσαντας λοιπόν μὲν φαναράφι, ἔτασαν στὸν τάφο καὶ φωτισθῆτε τὴν τρομάδα τους, διαν, σκέψαντας στὸ χάσμα, εἰδάν τὸν Κεφάλαιον, μέσα στὸ αἷμα του! Στὴν ἀρχῇ εἶναν νὰ τὸν ἄγησον ἐξεῖ, ἀλλὰ δὲν πρόβασαν νὰ πραγματισθοῦν τὸ σκοτών, γιατὶ τὴν ἵδια στιγμὴν διὸ διασφύλαξαν τὸν Πειραιά, περνῶντας ἀπὸ κοντά, εἰδάν τὸ φῶς τον φαναροῦ, καταλαβανόντας πότε πρόσειπται περὶ ἀρχωματωπούλων καὶ ἀπόσυστασαν νὰ τοὺς πλάσουν, λιωσανταί ... γιατὶ νὰ λάβουν μέρος στὴν ποικιλία ... Οι διασφύλακες, μὲ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν πειρα ποὺ ἔχουνε σὲ τέτοιες δυνιεύεις, ἔτεσαν ἐπάνω τους μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι, φωνάζοντας :

—Στὸν τόπο, γιατί πυροβολοῦμε!

Οι χωριάτες παρέλυσαν. Οι διασφύλακες, μόλις βρέθηκαν μπροστά σ' ένα πτώμα, ένδυσαν ότι έγινε δολοφονία, ήταν δηλαδή ότι δινό χρονιάτες είχαν σκοτώσει τὸν Κεφάλα για να καισαρισθῶν μόνον τούς ἀρχαιολογούς τησσαρών, καὶ μη ἀπογίνοντας καιμά μικασιόν, ὑδῆγησαν τοὺς δυο συντεταῖψις στὴν απονομαία Κορίνθου.

φθησαν στὸ Κακούργιοδικεῖον.
Ἡ δίκη τους, ἐξουχιστική, ἔγινε στὸ Ναύπλιον. Εὔτυχῶς γ' αὐτούς, οἱ ἔνορκοι ἐπείσθησαν διὰ ἡσαν ἀθώοι καὶ ἔτι γλύτωσαν ἀπὸ τὴν πανομοδία.

‘Η έπιφερίδες τῆς ἐποχῆς γράφουν ἐκτενῶς γιὰ τὸ δρᾶμα αὐτό. Σημειωτέον ὅτι δὲ Κενάλας θάνατον μάρκησε μεταπόμπεια

* * *

Η ιστορία της άρχαιωσακτήλιας στην 'Ελλάδα άρχισε πολὺ πρό της απέλευθερώσεώς της, άπό τὸν καφι ποὺ μᾶς ἔκλεβαν οἱ Εύρωπαιοὶ τὴν ψήληνονια τῶν προγόνων μας, καὶ μάλιστα ἀφιστούψημα σὰν τὴν 'Αφροδίτη τῆς Μήνης, τις Καρυάτιδες τῆς 'Ακροπόλεως καὶ τόπο ἄλλη.

'Άλλη ἀμέσως μόδι, η 'Ελλάς άρχισε γὰ μάχεται γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία της, ἐνομοθέτησε μέτρα κατὰ τῶν ἀρχαιωσακτῶν. Πρώτη ὡς 'Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῆς Τούρκωνς, στὴ 'Διάπτατὴ Διοικήσεως τῆς 'Ελληνικῆς 'Επικράτειας', που ψηφίστησε τὴν 15 Μαΐου 1827, δῷσει στὸ

«Ο Διοικητής χρεωστεί νά φροντίζῃ νά μή πωλούνται και νά μη μεταφέρονται έκτός της Επικρατείας αι άρχαιοτητες». Ή εν «Αργει Δ' Εθνική των Ελλήνων Συνέλευσις ξέδωσε, στις

2 Αγριόποτον 1829 καὶ τὸ ἔδης Ψήφισμα :
«Α'» Τὰ ψηφισθέντα παρὰ τῆς ἐν Τροιζήνι 'ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ κατά τῆς Ἑξαγωγῆς τῶν μημείων τῆς ἀρχαιότητος ἐπικυροῦνται. Β'» Δίδεται ἡ ἀδεια εἰς τὴν Κυβέρνησιν να συγχωρῇ τὴν Ἑξαγωγὴν μόνον τῶν συντριβάτων τῶν ἀρχαίοτηών καὶ ὅταν μόνον ἤπινται, ὡς συντελοῦντα εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς ἔρευνας ἐπιστημονικού τινος καταστήματος οἰκουμενικού.

‘Ο Γάλλος πολέμωνος Κλουζέν γρίψασκε τη στήθος μου και λέγεται

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΚΑΡΦΑΛΩΜΑ ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

ΤΑ λουτρά τον Ρ. ἔσαντα τη γνωμιά των και της και την Ἀρούριν. Κατα κανόνα, δεν επιδίωκαν καθόλου να πάνω κανονισμές σχετίζονται, τὸ ἀνδρόγυνον διωτός ἔστρεν μοῦν ἔσαντα τὴν πόλιν επιχάραστη ἐπιτίσσων, με τὴν σπάνια λεπτότητα κι' εὐγένεια, ποὺ τοὺς διέφερεν σε κάθε τοὺς κεντρικά, ως και στο γέλοι τοὺς ἀσώματους κι' από κατά πάλη, περισσότερο κι' ἀρχότερο, ποὺ είχε ὅλη τοὺς ἡ ἑμάρτιν. Ἐπειδὴ πολλά επιχάριστο νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς διὸν ἐκείνους ἥλιωμενους σινέργους, τῆς ἴδιας σχεδὸν ἡ εὐγενική μαλλά, νὰ προσπάθων πῶς να λεπτών τὸν ἄλλον, πόλιν γάρ προδίδη κάθε τὸν επιχάριστον πῶς βασιλεύειν μεταξὺ τοὺς κι' πιὸ τέλεια σημαντικούς αντιλίθιμους γιὰ κάθε ζητημα. Ή ἵστιν ποιοι καὶ πά τοὺς καυστήρα, καὶ περισσότερα τὰ χαροπῆρη γεγονάτα τοὺς με τὸ πολύ πρόσχαρο γα-
ληνήτην ποὺ ἔσαντα ὁ κ. καὶ ἡ ν. τ.τ. ταῦτα τὸν λοιπὸν τοὺς κι' ἔμμαγαν, εἴσαντε πεινα-
θέντας μὲ πορευατική εἰργαστηρᾶν παραγόντας
κινητά τοὺς, στὸ κτήμα τοὺς τοῦ Μετέπο-

"Ο καὶ οὐκ εἶ τοι" Ἀρσηνός λάτρευεν τὸ ἔξοχο τοῦ κανένας πύργος κι" σύτε λιμενίνε νά βρω κατέ κατός ἀπό τὸν θαυματόφο δώρωνα, με τὰ Πυργαία πατέ τὸν ἔξωτη τοῦ ἔβλεπε κανεὶς τὴν ἀπέραντη ἔξοχήν γεμάτη ἄγρους καὶ καύσιτον πρόσδοσην. Γέροντό τὸ πτήμα ἐπέρχεται δροσερά ονάκια καὶ λέγο παστέρευ φωνάντας τὸ γραφικό χωριό με τὶς κορυνες χαριτωμένες στέγες τῶν σπιτιών. Τὸ στήι ήταν ἀ πλό, ἀλλὰ τὶς καυλῆς παλῆρης ἐποκής Αυγούστου 15ον, πλούσια χτισμένο, με κάθε ἄνευ.

Οι νύ Άρσεν τὸ είχαν ἀγοράσει καιωνά εἰκόσα-
φιά χρόνια πρίν, ἀπὸ μιὰ ἡλικιωμένη δεσποινίδα ντ'
Ἐπολεμούχη, μαζὲν μὲ τὰ πατέρα ἀρχοντικά ἔπιπλα καὶ
τὰ σέκουγενειακά της πορτράϊτα.

"Οταν έπιπε πάντα σένα δώρο απόγεια με τον 'Οκτωβρίου στο Λαυτούντε (έτσι τολέγαν τό κτήμα), είδα πάς ν' τ' 'Αρσινέ δεν μοι ήγιαν τη πικασιά περούβολη. Τό Λαυτούντε ήταν ένα βελκτικόταπα καταψήφιο, μαραχή από τόπο ζάχε δύναμη, και κατάλαβα πολὺ καλά γιατί το διαλέξι τό καλό έχειν άνδρογινο, για νά περάση δησκά και ήμεσα εξει το γερματά των. Την ίδια ενήλικη έντυπον δοκιμάσα, όταν μὲ διδήγησαν στο δωμάτιο μων. Κάτω από τό φαρδύ μπαλών, ποι ἔπιπε το δύο μεγάλα παράθυρα, απλωντάντα το πό γοντεπιστό τοπει. Τα ἔπιπλα ήσαν παλάν, ἀρχοτυπά και ἀνέταν. Η πολύθρόνες προδιέβεταν γιά μά ενήγραπτη ἀνάπτανται και τό κρεβάτι, γιατσένο μέσα στον τοίχο, ήταν ἀντο, χωρὶς μετωπούλες και μάτια ποινέτειες. Στόν τοίχο ήταν θώρακο πορτράτο γιανούς, μὲ φορμάτα παλής περασμένης ἐποχῆς, γαυγελούντε μέσα στο βαρύ πλαισίο του. Ή γανάκι έπειν διαποτούσα, με τόν έπιπλον, θελιτικό και πολὺ λωπό πρόσωπο, μάτια με γεμάτο ήδηπάθεια, κουρή μήτη και παλλά πουδροσέρι τριαντάφυλλο στόλιζε το στήθος της.

"Όταν ήσθιαν νά διδούν μήπος μων Ελεύθερη τίτοτε,

'Αρσινέ μὲ βρῆκαν μπροστά σὲ κείνο τὸ πορφυρόν
μήντη ἐκφύγον τὸ θαυμασμὸν ων γιὰ τὴ χάρι καὶ τὴ
γούν, που βέβαια ήδη τὸ Ζωγράφιον κάποιος ποὺς καὶ
ἐποκής. Τότε ὁ κ. ντ' 'Αρσινέ εἶτε, γιαννώντας πρό-

—Δέν τον πάλι εγώ, »Αντονέαντα, «Οφίστε που κι» όλη γαμπτός μας ξένους ἐφατένει την δικαία Ρόσα ντ' »Επαλαύνως. Εντυχώντας πάντα τον ίδιον φρεάτεωνα νά συλλογισθή στὸν μπαλκόνι, για νά πάν την βροῆ. Ο φίλος μας διώντας δέν έρει την λεπούσια της θελκτικής κυρίας και πρέπει νά τον διηγήσουμε.

"Οταν μᾶς στροβίλουσαν τὸν καφέ, στὸ μπαλκόνι, ὁ κ. ντ' Ἀρσενὺ ἀρχιστεῖ τὴ διηγήσι του :

δτι «επήρξε ή πρώτη πρᾶξις τῆς ἀπελευθερωθείσης· Ἑλλάδος καὶ πάντες οἱ φύλοι τῶν τεχνῶν ἐπειγόμεναν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἐποπτῆς».

Ο ἀλημονητος Λάμπρος Παρθενός, ὁ ποιητής τῶν «Σκιών», ἔφε-
γεν διὰ μὲν ἡ Ἐλλάς εἶναι απαρένη μὲν ἀρχαῖα χρονικῶς νοούμενη. Εἰγ-
λοπονήν θυμαστονάκι, ἐπίγνων στά ἔρεινα τῶν Μεσογείων Τεγχόν-
στὸν Πειραιά, καὶ σπαλάξε. Πολλές φορὲς στάθηκε τιγρεός. Βούρη μό-
κετην νοούμενα. Καὶ δὴ φύση μας κ. Στέρ. Δάφνης δημογέται διὰ κά-
ποτε, ποὺ διατείνεται μὲ τὴ γυνάκια τοι στὸ Λόφο Φλοαστῶν, τὸ
μεταστονήν του ἔξειθαψε ως αὐλώνα σπουδῆς ἀπὸ συντριμμένας ἀρχαῖαν
γεύσεν. «Εν αὐτῷ» αὐτά τινοντείνει ἐναντὶ δηλητῆρης δημογέται. Ήνα δραῦλον
λογο τόδι τὸ χαλινάρι. Τὸ μερὸν αὐτὸν, ἀλλὰ καλλεγνυκόν εἵρημά του,
δ. κ. Δάφνης τὸ διατηρεῖ στὸ γραφεῖο του, γιαν...γιόδη...
L.

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΑΝΤΡΙ ΡΕΠΛΙ

—”Οταν, στά 1765, ή θύμα Ρόζα - Μαρία τε Μαργκούζης πατέρωντης τὸν Λουδοβίκο - Έκπου ν' Ἐσκαλούρης, δέν ἀργότεν γάταταί την πώς ὁ ἄνδρας της ἤταν ἀληθινὸς πόναρν καὶ δεσπότης. Ό κ. ν' Ἐσκαλούρης πάντα πραγματεύεται ὡς πο ἐφευτισμένος καὶ ὁ λογοτέλος τοῦ οὐρανοῦ. Εἴμανταν τότε στὴ μαρή πάλι Σωλέων τὸν Μετέωρον, ὃ ποτὲ πολὺς ἀριστοκράτεις θεογένειες τοῦ τάπαν ήλγαν οὐ μεγάλα τοις καὶ ἔλαττον δημιουργούμενα μᾶλις τριγύματα κονούντια. Η μητροπόδιαν νὰ περάσουν τὸν καρπὸν τῶν εἰρήνωντο, μὲ ταλαξες συναντήσυσκες καὶ φυσικά, δὲν μποροῦσαν νὰ λειτούντων καὶ ἡ απατητὴς βροντὴς περιπτεῖες. Η νεοτάραντη κυρία Ήρμη δεξαὶ ἐξῆι μὲ ωλές τις τιμές, ποτὲ ἄξειν στὴν ώμωρφία της καὶ στὴν κατόπιν ἥμαρτη φιλαρέσκεια της. Κάτιον ἀλλος δὲ θύμη εἰλιαρτισμένος ἀτ' αὐτῷ ὅπι οἵμοις καὶ οὐ καὶ ν' Ἐσκαλούρης, ποιὶ οὐ γέλει δὲν ἔμετε καὶ σκοπώμενος ἀμόρος να τὸν παντελῆν. “Υστερό” ἀπὸ λίγο ποταμὸν ἀνάγγειλε στὴ γυναῖκα τὸν πώς ἀγόμετε σε μαρή ἀστάτου ἀπὸ τὸ Σωλέων τὸ κτήμα Λαντούζη, μὲ σκοπὸν τα γειτναὶ οὖτε καὶ ν' ἀποτελεῖσθαι θρησκός ἐξει.

Ἐργάτηρα ἡ κ. ντ' Ἐσκαλώνγχ είδε να ψήφιζαν το σπίτι της, με τηνα που είχε ὁ ἄνδρας της να ζεψήφισε ἀπό τις ἐπικείμενες συγκαταστάσεις καὶ τις κοινωνικές συγχρηματούσεις. Δὲν παρέλειψε ὅμως ὁ κ. ντ' Ἐσκαλώνγχ τίποτε, ποιὸν διατορόν να καταστήσει τὴ νέα κατοικία του ἀνέτοι κι' ἐγγάριστα. "Ουτας μὲν πειθαί ήσαν ἑτοίμα καὶ τὰ ἐπιτάχα στηνέα τους, φθῆγησο ἔτεις τη γυναικά του, ἴσινοτοιμένας ποιὸν δια τὴν εἰλικρίνην μονάχα για τὸν ἐαυτὸν, μαζεύοντα ἀπό κάθε βιοτῆτα συγκαταστάσεις καὶ ἀπό τοῦς φαρισαϊκούς τούς κοινωνίες τῶν διαφόρων καθοικοταπτῶν. Η κ. ντ' Ἐσκαλώνγχ δὲν φανέρωσε καμιανὰ στονεγκάρια για τὴν καταναγκαστικὴν αὐτὴ μονάδαν επιτηδεύσαντας να δείχνῃ την ἰδανικήν της καὶ ἐξαπολύτως καθέ μέρα, πάντα να μην είληξε για μοναδικὸν σηντερέψιον τὸν ἄνδρα της, τὸν πολὺ περιποτικὸν Βέβανο. Ὁμως καὶ προστρέψατο λατά.

»Ἐστι πέρασμα πολλὰ χρόνια. Ὁ κ. καὶ ἡ κ.
ντ' Ἑσκαλούχη πολὺ σπάνια τανύνονται στὸ
Σωλέον καὶ ζῶσσα περιωρίσθησαν στὸ Λαυτούξ,
ὅπου ἔλαύριοι γνωστοὶ τοὺς πῆγμαν καὶ τοὺς
ἔβλεπαν. Μιὰ μέρα, διστόσῳ, ἀναγκάσθησαν νὰ δε-
χθοῦν κάποιο σιγγενή τοὺς, τὸν νεαρὸν Ἰτάντην τέ
Λαρρέν, ὁ οποῖος πήγε να τοὺς δῆλη για μια οικο-
γενειακὴ πάθεσι. Ο Ἰτάντης έμενε δύο μέρες
στὸ Λαυτούξ. Μετὰ τὴν ἀναζώσθησαν του, ἐφιγε καὶ
ὁ κ. ντ' Ἑσκαλούχη, για νὰ φροντίσῃ μὲ πολιτικά
μέσα γιὰ την ίδια δούλεια. Καθώς πάντα γεινώντας
κι' ο δρόμος σε πολὺ κακή κατάσταση, προτίθεται
νὰ ταξιδέψῃ μόνος με τὸ Ἀλόγο, ομήνυντας τὴν
κ. ντ' Ἑσκαλούχην στὸ σπίτι.

»Γρίγορια πέτιζε την εύνοια τωποτοποίη της έργασίας του, κι' ξέπεστρε πά στα Λαυτούς πολὺ νωρίτερα απ' όσο είχε υπολογίσει. «Οσο θινος κι' άν βιάστηκε, δέν μπορεσες για τάση νομίζεται από τα μεσηνγάτα. Χωρίς να ζητηνηση τον ίπτηρε, τρόμησε κατενθίεναι στο σπάσι. Εσσείλασε τ' ήλιογό του, πήρε τα δύο πιστόλια από τις τάξεις σέλινας και διευθύνθηκε κατόπιν πά το σπίτι. Εκείνη τη στιγμή ή σελίνη ήδηγενε μέσα από έννα σύννεφο κι' ο χ. κ. τ' Έσκαλονγκ ήδε πολύ καθαρά ήναν άνθυπο να σπαγγαλώνη και να περνά τα κάρχελλα των μπλαζονών, ήναν άνθυπο πολύ ηφεστεό να μετρηθεί σωμάτιο της γυναικίς του. Χωρίς να ζητησε στη γη τα δύο πιστόλια. «Ο Άγνωστος, γιατίνεμόνες, παράτησε τα κάρχελλα και κυλήσας κάριν στα κάριν αγνόθεστος.

»Τότε ὁ κ. ντ' Ἐσκαλόνγχα πλήραις καὶ ἀναγυνώσιε τὸν νεαρὸν συγγενῆ του, τὸν ὄφραῖον ἵπποτα γένεται Λαρρέν, νεαρό.

» Η υποθεσις εγραψαντα πολυ χρονο, ο κ. ντ' Εσκαλονηγκ ομαιρεσθωθηρε, γιατι η προθεσης του θυματος ήσαν διλοφάνερες.

Η. κ. ντ Αρσανη, η οποία παρακελυόμενη με το λεπτό της ευγενικό χαμόγελο την άφηγησι, πού την ητερε βέβαια από καιρό, έτε γελώντας:

— Γονιά πεποίησε, αγαπήτε κυρίες; ... Α... οι ανδρες? Ο σιγκρυός χορός δέν θεταραχθεί ποτέ διπλά στην άνωμας λίπαστη σπωτόθηκε, όπου δύος ελεύθεροι και ντ' Έργαλωνταριά, πρώη μαζί δηλαδή στο διαμάτιο της Ρόδας. Μαρίας, άλλη βγαντώντας από κεί μεσά... "Ε, λοιπόν! Έγω πιστεύω ότι σπωτόθηκε την άνα του έβγαλαν... Για κυντάξτε το πρόσωπο της Ρόδας... Μαρίας, κάποια από την έλαπτη για τον πόνονά, μ' απά τα άνωμα την τραγούδι μάτια κατ' τόπο την έλαψε χιλιάρια δύοντα στόμια της, καὶ πέτε μουσικά ἄν και σεῖς δὲν ἔχετε την πεποιθήσι αὐτὸς η γοητευτική αὐτῆς γυναικώς στην ζωή κατά παρόπανό αὐτή την άγρια ζήσεια του ἀνδρός της και την ἀνανούσια μάζι ἐφωκιστική νύγτας; "Αν έλλαγε τον άνωμα λίπαστην την Λαρροέν, τὸν έλλαψε τούλαμπτον ἄμφο τῶν θεατρίων στην ἀρχαία της... Ο ἄνδρας μου θώμας δὲν θέλει να την παραδεχθῇ αὐτή την τοαγκαστή και τόδι σύνομη ειπινία της Ρόδας-Μαρίας. Ελεύθεροι τό μόνο ζήτημα, ποι δὲν μπορείσαντα να μετανοήσουντον... "Εσείς τί λέτε; Ελέσθε με τὸ μέρος τοῦ ή με τὸ δικό υμοῦ;

Κίτταξα τὸ πορφύρατο. Μοῦ γαιωγελόνος υὲ ὅλο τὸ περιπάθεστο καὶ ἀγνηγατό πρόσωπο, ἔνα μὲν ἀγάπτια τοῖ πλαι, ποτὲ ἐδύν, πτανθένας μέσα στὸ δουμάτιο, ζωγρέψαντα στὸ φρέσκε τῆς κα. ντ' Ἑσκαλούρης τὰ πορφύρατα τοῦ τραπέαντινού, ποτὲ ἰσταντανά τό παρόπα κάτω ἀπὸ τὰ ματουμένα καὶ διέδε δάγκυνα τοῦ ἐρωτα...